

Kiegészés ellen, egy jó csapatban...

Irigylem a parádi kórház dolgozóit.

Tudom, ott sem kolbászból vagy magas jövedelemből van a kerítés, mégis...

Az a megtiszteltetés ért, hogy ma részt vehettem a kiegészés elleni tréningjükön, és tarthattam nekik én is pár jó gyakorlatot. Még keresem a szavakat, amik leírhatják az élményt...

Három csoportban jöttek a dolgozók. Vegyesen, ami attól nagyon izgalmas, hogy senkiről nem tudom, hogy konyhás néni, vagy takarító, netán főnővér vagy orvos... Fantasztikus látni, hogy nem klikkesednek, nem nézik vagy szólják le a másikat. Egymás mellett ülnek, és az arcok és testtartások csak az első félórán merevek és zártak. Aztán elkezdnek figyelni arra, amit hallanak. Ibolya remekül összeszedett előadást tart a kiegészés jeleiről, szakaszairól... sajnos, sokan magunkra ismerünk egyes részeinél. Kitölthetnek egy kérdőívet is akár, amely pontszerűen visszatükrözi (sajnos), hogy ki hol tart éppen ezen az úton. Az eredmények, a százalékok döbbenetesek. Senki nem gondolta volna. Sejttem, hogy más kórházban sem jobb a helyzet, sőt...

Hát ezért (is) irigylem a parádi kórház dolgozóit. Mert van vezetőség, ami erre figyel, aminek fontos, hogy dolgozóit megvédje a kiegészéstől. Mert dolgozói erre áldoznak időt, energiát, és ilyen nagy számban itt vannak, és jelen is vannak aktívan.

Nézem az arcokat, ahogy figyelnek egymásra. Öleléseket látok, őszinte, nagy nevetéseket. Türelmes csöndet, ahogy egymást hallgatják. Elviselik, hagyják a védekezésből épített falakat, merev ellenállásokat (igazán nem sok van). Aki sokat sérült már, az már rutinból szúr. Egyszer látok ilyet, és meglepő, hogy visszatámadás helyett kifejezik az érzéseiket, megbeszélik. Segítek lecserélni a „szemüveget” (nem akart bántani téged, csak...).

Forognak a csoportok a helyszínek között, játszanak, nevetnek, zajlik a csapatépítés. Lelkendezve mesélik nekem utólag, milyen jól érezték magukat közben. Ebédelünk, finomat. Közben beszélgetünk, új és meglepő dolgokat tudunk meg egymásról. Lehet, évek óta dolgoznak együtt, mégis újdonságok ezek. Szövődnek azok a leheletfinom szálak, születik a védőháló, amely képes megtartani a zuhanókat. Sőt, felvetődik az ötlet is, hogy lehetne egy közösséget, klubot alakítani, „dolgozói klubot” vagy ilyesmit. Csíráznak az elhintett gondolatmagvak, ha tápláló közegre lelnek, kibontakozhatnak a változások növénykéi... Hogy rajtad múlik, hogyan érzed magad. Hogy mindig van választási lehetőség, milyen „szemüveget”, nézőpontot választasz, mire fókuszálsz éppen... Arra, ami rossz, nincs, és fáj, vagy arra, ami van neked és öröm...

Megy a zárókör, egy szavas válaszokat kértünk. „Játék, nevetés, toszkán paradicsomleves...” hangzanak a válaszok, nagy nevetés közben. „Összefogás. Együttműködés. Közösség.”

Az enyém így hangzik: Köszönöm. Az élményt, hogy veletek lehettem. A reményt, amit kaptam, hogy mégiscsak lehet ezt másképp is. A megerősítést, hogy igen, tényleg rajtunk múlik.